

PRŮZKUM ZASLÍBENÉ ZEMĚ – SCÉNÁŘ NA NOVÝ ROK 2017

Mojžíš mluví s Bohem v modlitbě.

BŮH: Haló, haló Mojžíši, člověku ze všech nejtíší. Pozorně teď poslouchej, má slova lidu hned předej.

MOJŽÍŠ: Dobře, pane, Hospodine, tvůj služebník je připraven - by slyšel, co mu chceš říct, o tom, co se bude dít.

BŮH: Nuže, vezmi muže - z každého kmene jednoho, kteří by šli prozkoumat tu zemi, jež chci vám dát.

MOJŽÍŠ: Pojdte, vy muži udatní, Bůh pro vás úkol má. Zem zaslíbenou prozkoumat a lidu zprávu dát.

Předstoupí před Mojžíše 4 lidi – nesoucí jména náčelníků.

NÁČELNÍK 1+2 + JOZUE + KÁLEB: Tak jsme tu všichni, Mojžíši, na výpravu se dáme. Cítíme se jak za mlada - kouknem, jak ta zem vypadá.

MOJŽÍŠ: Tak běžte, muži vybraní, projděte zemí tam i zpět a pak se vraťte hned. Zjistěte, zda mlékem a medem oplývá a všeho tam fakt přebývá. Jděte od jihu až na sever, z plodů té země vezte kus sem.

VŠICHNI NÁČELNÍCI: Ok, tak my valíme, všechno to zjistíme a zpět se zase vrátíme.

Náčelníci odcházejí na průzkum.

NÁČELNÍK 1: Berem jídlo, čturu, na tu naši pouť – vždyť jdeme do země neznámé, tak ať nejsme načapání, že sebou něco nemáme.

NÁČELNÍK 2: Dobře bratři, moudrá řeč, vyrážíme, žádná křeč. Berme také buzoly, ať se neztratíme, možná tam jsou buvolí, to ale teď nevíme.

JOZUE: No tak přehánět zas nemusíme, my přec živému Bohu věříme. On nás jistě povede a v pořádku zpět dovede.

KÁLEB: Když Bůh se v to obuje, pak budeme v pohodě, tak, jak říká Jozue. Nic neponechme náhodě.

Náčelníci přicházejí do země:

NÁČELNÍK 1: No chlapi, to je dobrá zem – ty stromy, pole, úroda – to nebude náhoda.

NÁČELNÍK 2: Medem a strdím oplývá, až se má duše rozplývá. No kam se hrabe Karibik – jen tady stojí za to žít.

JOZUE: Vidíte, bratři jasně, jak to Bůh vše promyslel – zemi v kraj super umístil, aby v ní člověk fajně žil.

KÁLEB: Ty výhledy - řeky, moře – to není jak v Egyptě. Tam byly jen samé hoře, tu budeme v pohodě.

NÁČELNÍK 1: Ale pozor, přátelé! Co že to támhle v dálce je?

NÁČELNÍK 2: To jsou snad lidé, nebo obři? Utíkejme, lidé dobří.... Jo, jo, to jsou velcí obři.

JOZUE: Ale, ale bratři, přistupujme k tomu, jak se na lid Boží patří. Obrů se nebojme, z úrody si něco dopřejme. Vždyť půda k setbě vybízí, že sadil bych i rybíz.

KÁLEB: Půda vsutku dobrá je – černá, jemná, voňavá – vůbec není smradlavá, jistě bude úrodná. Už si to v mysli přehrávám, jak ji s voly obdělávám.

NÁČELNÍK 1: No moc si to nepřehrávej, v mysli si s tím nepohrávej. Spíš rychle něco vezměme a honem pryč vypadněme.

NÁČELNÍK 2: Máš svatou pravdu brachu – ta zem je blízko krachu. Hle vidím tu mega hrozny, berem je a padáme, než se s obry potkáme. Oni tu zemi zničí, už slyším je, jak křičí!

JOZUE: Hej vy, co panikaříte? Vy snad Bohu nevěříte? Když vidím ty mega hrozny, srdce ve mně jásá. Z toho bude vína jedna pořádně velká basa! Prostě vinná krása.

KÁLEB: Kdyby jen víno, pánové, ale též jabka, fíky – prostě já jinak nemohu, než vzdát Bohu díky. V klidu budem pokračovat, nebudem jen paběrkovat. Z každého něco naberem a na ukázkou přinesem.

NÁČELNÍK 1: Na co nám bude mega hrozen, jabko jak balón, nebo super fík – když města stejně nedobudem, bychom v nich sídlili a to ovoce si užili.

NÁČELNÍK 2: Vždyť města hradby tlusté mají, před nimi jsme všichni v háji. Já rádím nohy na ramena vzít a zpět k Mojžíšovi valit.

VYPRAVĚČ: Zvědové zemi procházeli, většina z nich však se strachem - jen dva z nich pevní byli, v tom že je to dobrá zem. Na cestu zpět se vypravili, by před Mojžíše předstoupili.

NÁČELNÍK 1: Konečně domů míříme, tam se snad v klidu najíme, než tady v zemi bubáků, kde jíst musíme ve strachu.

NÁČELNÍK 2: Už vidím okraj tábora – a je to pohled blažený. Jak fajn a příjemné je bydlet v hycu pod stany.

JOZUE: Nebudte tací pesimisté, my nejsme nějací kolonisté – jsme Boží vyvolený lid, co v té zemi raz bude žít.

KÁLEB: Na nás, pánové záleží, jak všemu náš lid uvěří. Pokud se my bojíme, pak my neobstojíme. Nuž dodejme si odvahy, ať se lid nebojí, Mojžíšovi směle řekněme, že vstoupit tam jsme hotoví.

Zvědové přichází k Mojžíšovi.

MOJŽÍŠ: Tak vás vítám, zvědové, naši průzkumníci. Teď můžete o zemi, pěkně něco říci. Co Bůh pro nás připravil, čím že on nás překvapil?

NÁČELNÍK 1: Je to země bohatá, medem, mlékem oplývá, jak z průzkumu vyplývá.

NÁČELNÍK 2: Však hrozný lid tam přebývá. Vypadaj jak bubáci, co nemaj nic na práci. Jsou velcí jak obři, fakt větší jak bobři.

MOJŽÍŠ: Ale vidím úrodu – a to ne ledajakou. Obří vinný hrozen, co sahá až po zem, mega velký fík, velký jako pacholík. A toto granátové jabko, co říkat bych mu moh taťko.

JOZUE: Ano, ano je to tak, úroda sahá tam do oblak. Sklidíme tam mraky, už tam chci bydlet taky. Bůh dává nám zem úrodnou, kde kvítka jen tak nevadnou.

KÁLEB: Těch obrů se nebojme, odvahy si dodejme. Sníme je jak chleba, pokud bude třeba. Před námi jde Hospodin, on zemi od nich vyčistí a pěkně nás v ní uhostí.

MOJŽÍŠ: Slyšte, lidé, dobré zprávy, obětujme Bohu krávy. Neboť fajn zem pro nás připravil, aby On v ní s námi žil.

NÁČELNÍK 1: Zpomal, zpomal Mojžíši. Není to tak růžové, jak to tady vypadá. Musím všem opět podotknout – ten lid nám dýchá na záda.

NÁČELNÍK 2: Žije tam přec Amálek, co připraven je do válek. Na horách pak Chetité, co to tam maj pokryté, u Jordánu Kanánci, což nejsou žádní beránci.

NÁČELNÍK 1: No a pak ti Jebusejci, Chivejci a Perizejci – podobni jak vejce vejci. I ti si na nás meče brousí a koho chytí, dusí, rdousí.

NÁČELNÍK 2: A to nejhorší nakonec. Anákovy potomci, obři, zrůdy, holomci. Těm do spárů se vrhnout, přál bych si radši zmrznout.

JOZUE: Nemějte strach z těch národů, přec věříme Bohu, co vede naši nohu. I do té nové země, dovede nás pevně. Na všechny ty bubáky, má Hospodin své páky. Ta země je fakt perfektní, tak se, lide, nelekní.

KÁLEB: Neztrácejme odvahu, lide izraelský. Podle mého úsudku jim náš Bůh dá na budku. Věřit mu však musíme, jen tak my zvítězíme.

MOJŽÍŠ: No tak, lide, slyšíte? Proč se ještě bojíte? S Bohem v čele vyražme a tu zemi obsaďme.

Náčelníci a Jozue a Káleb se změní za lid a odpovídají.

LID: Zlatý Egypt proti tomu, pojďme tam, vraťme se domů. Radši v klidu otročit, než v nové zemi strachy mřít.

MOJŽÍŠ: Ó lide, jeden nevěrný. Co mám vám na to říct? Lidem víc než Bohu věříte, proto do pouště se vrátíte. Jen Jozue a Káleb, v Kanánu budou válet. Protože Bohu věřili, strach v jeho ruce vložili. On ho vzal a novou zemi jim dal.

Každý z nás svůj Kanán má – něco, čeho se bojí. Bůh nám však zaslíbil, že při nás vždy stojí.

Když problémy vystoupí a strach se na vrch tlačí, pak s důvěrou na Boha, obrátit se stačí.

On nám přece zaslíbil, že i v údolí smrti, bude s námi po boku, když nás věci drtí.

Nic víc, nic míň, než sebe sám, on nám neslibuje, však život s ním, jasný směr má a k nebi směřuje.

Tam je náš cíl, ta naše zem - nuž Boha za slovo vem.

Cesta není jednoduchá, často skřípe, bolí, vede však tam, kde Bůh nám rány zhojí.

Bůh chce po nás jediné, důvěru a víru. Pak s ním můžem udělat i do světa díru.